

סיגל בן יאיר

שיר בשלושה בתים שכורים

בית ראשון – יולי 2009

מתוך גבה עורב על ביתי
משק חליפתו השחרה על הדלת, מנקר
בפעמון, מנקר בחדרי, מנקר בכיור
מאריך
צעדים למטבח, לחדר השנה, לחדר האמבטיה, שרותים,
רק חדר אחד.
מורד את אי-חיי בתשע-מאות ארבעים אלה לקונה המאשר
(בעל הבית השתגע).
אני ממתינה, סיבוב אחרון.
על הספה הבלויה, עם הכלב (מטר מרבע של אהבה)
תיק צד, מברשת שנים, שלושה שבועות אחרונים וקרטון.

בית שני – אוגוסט 2009

עורך הדין השמן מתבונן בשלשת תלושי המשכרת האחרונים.
מושך באפו.
אולי אתנצל, או אתחנן, או אבקש מחלה
אקנה שטר, אחתים, אתחיב, ארשם המחאות
אטעה, ארשם המחאה נוספת, אחתם, אמתין לאשור,
אביא ערכים, אחתם שוב, בראשי תבות, באותיות קטנות,
בשני עתקים, אבוא לידי הסכם, אסכים בעל פה, ובכתב, אלחץ יד,
אותר, אתפטר, לא אפר, אתחיב בשנית לעורך הדין השמן.

הסובא, הזולל, מריר, לועס, חומס נוטף נוטף זעה נוטף
 כתם שמן סנדויץ' טונה
 נספג לאט בין הדפים כמו טביעת חותם.

בית שלישי – אוגוסט 2010

אני האדם הארעי, העל-זמני, הזר
 בביתו, הזר לקירותיו האורז ופורק
 ומפרק, ללא שם קבוע וכתבת אחרונה למעקב
 אני האדם המתבונן בזויות נופיו המשתנות הנשקפות מכל חלון
 התועה בין חדריו הימניים לשמאליים
 של לב האין-בית. אני האדם החרד לקולות הלילה
 החדשים, הטומן את חפציו במלט הנקשה
 אני האדם הלא-זוכר, האל-חוזר,
 הקובר את זכרונותיו בנחמה הקודרת
 ההולך מנגד מעל
 ההופך את הדרך לאין
 דרך לאין זוכר, מותר
 הצף בשכחה כמו פנף צפור בדאיה, שלוה בחשכה,
 אני האדם המותר על כל מה שהיה על כל מה שאין
 אינני חולמת. ערה בשנתתי. מסרבת להנחם.